

30 milliarder kroner – hvad siger mon ”fru Jensen”?

En stor ros til Mette Frederiksen for forslaget om at afsætte 30 mia kr. til almene boligselskaber.

Men: Når jeg læser om dette tiltag, får jeg uvilkårligt den tanke: Er der mon tænkt på det sociale aspekt?

Der tales meget om, at disse mange milliarder skal anvendes til klimatiltag. Disse ”grønne tiltag” interesserer nok ikke fru Jensen så meget, hvis hun, der bor på 2. sal, ikke kan komme på gaden, fordi hun ikke længere kan klare trapperne.

Det sociale aspekt må derfor ikke blive glemt i vore bestræbelser på, at alt skal være grønnere. Det er også fru Jensens livskvalitet det drejer sig om.

Hvad med beskæftigelsen?

Én af vejene til at imødekomme fru Jensens ønsker, er at indrette elevatorer. Det har man kunnet i f.eks. København og Frederiksberg med fremragende resultater. Det er ikke ”den dybe tallerken”, der skal opfindes, og projektet skal ikke igennem ret mange instanser. Sådanne tiltag kan sættes hurtigt i gang, til gavn for byggebranchen.

Hvad med økonomien for lejerne?

Jeg har ofte hørt det argument: ”Det har vi diskuteret før, og beboerne vil ikke acceptere en lejeforhøjelse.” Her er det efter min mening, at kæden hopper af. Hvilket beløb (dvs lejeforhøjelse) ville der i givet fald blive tale om? Og hvis lejeforhøjelsen er få hundrede kroner pr. måned, så ville rigtig mange være berettiget til boligydelse. Her savner jeg en reel beregning af konsekvenserne.

Hvem bestemmer?

Det er naturligvis demokratiet, der bestemmer. Det er bestyrelserne i de enkelte boligafdelinger, der indstiller/forkaster forslag. Her kunne man ønske sig, at det sociale aspekt fik en høj prioritet.

Behovet for seniorvenlige boliger, dvs boliger der er tilgængelige for borgere i kørestol eller som bruger rollator, specielt i de ældre, fleretages boligbyggerier, er megastort.

Hvad er den økonomiske konsekvens for kommunerne?

Kommunerne skal være med til at finansiere disse tiltag, selv om det er Landsbyggefonden der er den egentlige investor. Sådant er almenboligloven indrettet.

Jeg vil imidlertid gerne fremkomme med den påstand, at hvis ”fru Jensen på 2. sal” ikke kan tilbydes en anden bolig, eller der bygges elevatorer, så er det kommunekassen, der må træde til. Fru Jensen må tilbydes en ældrebolig (hvor alle er seniorvenlige) eller -i yderste forstand – en plejebolig. I de fleste kommuner, kan der nok ikke tilbydes det antal boliger, som borgerne måtte have behov for. At huslejen for ældre- og plejeboliger er højere end fru Jensens husleje i dag, ville også betyde, at fru Jensens rådighedsbeløb ville blive væsentligt nedsat.

Derfor er det sociale aspekt i relation til seniorvenlige boliger ét af de allermest påtrængende, men – ikke mindst – hensynet til fru Jensens livskvalitet.

Med venlig hilsen

Grethe Troensegaard

Frederikkevej 6, 3050 Humlebæk